

4. Федеральный государственный образовательный стандарт высшего профессионального образования / По направлению подготовки Электроэнергетика и электротехника [Электронный ресурс]. – Режим доступа : www.fgosvpo.ru

5. Цапенко В.Н. Методика преподавания электротехнических дисциплин / В.Н. Цапенко, О.В. Филимонова : учебное пособие. - Самарский государственный технический университет, 2009. - 140 с.

6. Шнейберг Я.А. Методические указания к вводной лекции по курсу «Электротехника и электроника» / Я.А.Шнейберг. - М. : МЭИ, 1983.

У статті представлено аналіз та характеристику змісту та структури базової моделі з електротехніки у процесі професійної підготовки студентів-аграріїв; виділено основні складові поняття електротехніки.

Ключові слова: професійна підготовка, професійна компетентність, базова модель з електротехніки.

В статье представлен анализ и характеристика содержания и структуры базовой модели по электротехнике в процессе профессиональной подготовки студентов-аграриев; выделены основные составляющие понятия электротехники.

Ключевые слова: профессиональная подготовка, профессиональная компетентность, базовая модель электротехники.

The paper presents the analysis and description of the content and structure of the basic model of electrical engineering in the process of training students of farmers; The basic concept of electrical components.

Keywords: training, professional competence, the basic model of electrical engineering.

**Н.В. Стецюра
м. Брацлав, Україна**

ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВОЇ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ – ОСНОВА ВИХОВАННЯ СУЧАСНОЇ КОМУНІКАТИВНО КОМПЕТЕНТНОЇ ОСОБИСТОСТІ

Хочеться порадити вчителям: якщо ви прагнете, щоб ваше виховання стало мистецтвом, відточуйте слово. Шукайте в невичерпній скарбниці нашої рідної мови перлини, які запалюють вогник захоплення в дитячих очах. Знаходьте найтонші відтінки на багатобарвній палітрі народної мудрості. Говоріть дітям красиво про красу навколишнього світу.

В. Сухомлинський

Мова завжди мала і має велике значення в житті суспільства. Тому членам суспільства, а особливо мовознавцям, філологам, ніколи не байдуже, в якому стані перебуває їх мова, як вона розвивається.

Видатні представники українського народу – письменники, публіцисти, громадські діячі – завжди дбали про розвиток української мови.

Українська мова надзвичайно багата. Немає такої галузі людських знань, немає такої ділянки науки, техніки, мистецтва, громадського життя, в якій не можна було б спілкуватися українською мовою. Володіючи багатим і розвинутим словниковим складом, гнучкою граматичною будовою, прекрасними фонетичними якостями, українська мова має невичерпні внутрішні можливості для свого дальшого розвитку і вдосконалення.

Вивчення мови, вироблення мовної культури є невід’ємною частиною виховання.

«Як парость виноградної лози плекайте мову, пильно й ненастанно політь бур’ян», - закликає поет-академік М. Рильський, один з найкращих знавців української мови.

Що ж ми розуміємо під поняттям «культура мови»? У чому полягає справді висока мовна культура?

Культура мови полягає насамперед у бездоганно правильному користуванні лексичними, граматичними і синтаксичними нормами літературної мови, а також у правильній вимові слів і вживанні нормативних наголосів у словах.

Отже, висока культура мови – це не тільки знання властивих мові закономірностей, певний ідеал мови, що проявляється у творах класиків, а й вміння активно користуватися цими знаннями, творчо застосовувати їх.

Мати високу культуру мови – це означає вміти користуватися мовними багатствами, і тією спадщиною, яка склалась віками.

Ясність мови – одна з основних ознак високої мовної культури, бездоганного вміння висловлювати свої думки. Уміння правильно говорити в основному дається в навчальних закладах, життя ж порівняно мало дає до набутого. Тому і зрозуміло, яке велике значення має прищеплення молодій людині любові і поваги до рідного слова, дбайливе ставлення до мовних скарбів, виховання в молоді високої мовної культури, чуття мови. Одним із важливих елементів виховання є прищеплення студентам любові до рідного слова, до рідної мови. «Рідне слово - то невичерпне, животворне і немируще джерело, з якого дитина черпає уявлення про навколишній світ, про свою родину, про своє село й місто, про весь свій край». Тому перед кожним педагогічним колективом стоїть неабияке завдання - навчити своїх вихованців дбайливо ставитися до мови, оберігати рідне слово, не знищувати його могутності. Могутність мови – це духовна могутність народу, який дав мові силу й красу.

Повага, з якою необхідно ставитись до мови, потрібна носіям мови не менше, ніж повага до людини, бо, як відомо, людина, байдужа до власної мови, - дикун.

Учитель-словесник має навчити учня правильно добирати мовні засоби, зважаючи на норми як лексичні, фразеологічні, так і словотвірні, морфологічні та синтаксичні.

Високої культури мовлення можна досягти постійним удосконалюванням логічного мислення, тренуванням пам'яті, чому сприяє читання текстів різних стилів, свідомим засвоєнням лексичних, словотвірних, морфологічних, синтаксичних, стилістичних норм, пам'ятати про *комунікативні якості*:

- правильність;
- термінологічна точність;
- логічність;
- змістовність;
- доречність;
- лексичне багатство;
- виразність;
- чистота.

Проблема мовленнєвого розвитку чи не найактуальніша в методиці навчання української мови. Ступінь розвитку мовлення — це характеристика освіченості людини та народу загалом. «Мовленнєвий розвиток є елементом формування духовної культури людини, що ушляхетнює її життя, збагачує сферу спілкування з іншими людьми. Водночас це важлива складова частина навчального процесу з опанування української мови» [3, с. 2]. На важливості такого розвитку для становлення духовно багатой мовної особистості завжди акцентували методисти. Сучасна методична наука ґрунтується на тому, що мовленнєвий розвиток відбувається у процесі мовленнєвої діяльності.

Формування мовленнєвої компетенції становить основу мовленнєвого розвитку і передбачає формування системи уявлень про функціонування мовних одиниць у мовленні, їх конструктивну і стилістичну роль. До показників мовленнєвого розвитку належить комунікативність, тобто здатність спілкуватися, що зумовлює активне використання засобів мови, вміння сприймати та відтворювати зміст чужого висловлювання і продукувати власне, тобто вміння осмислено сприймати й продукувати усні й письмові тексти.

«Мовленнєвий розвиток повинен забезпечувати досконале, повноцінне культурне спілкування людей за допомогою мови. В його основі має бути повага до співрозмовника. Визначальним елементом вияву поваги до співрозмовника, показником рівня культури мовця,

його мовленнєвого розвитку виступає мовленнєвий етикет» [3, с. 5]. Тому виховання мовленнєвого етикету — неодмінний компонент мовленнєвого розвитку.

Уміння дотримуватися етичних норм завжди високо цінувалося в суспільстві. Знання норм етики, застосування їх у поведінці та мовленні належить до гарних манер. У мовленнєвій комунікації під цим розуміють володіння етикетною культурою, вміння контролювати почуття, емоції, керувати своїм характером, волею, поведінкою. Дотримання етикетних норм передбачає вияв таких якостей, як ввічливість, гречність, чемність, тактовність, уважність, доброзичливість, стриманість. Вироблення мовленнєвих навичок — тривалий процес.

Формування мовленнєвої культури становить складову процесу формування комунікативно компетентної особистості. Молодь прагне такою бути, а отже, вона повинна реально визначати рівень і критично оцінювати якість власного мовлення, дбаючи про його вдосконалення.

Особистість педагога розкривається в єдності слова та поведінки; у слові він виявляє себе, свою моральність, ставлення до виховання, свою емоційно-мовленнєву культуру. А мовна культура педагога — це дзеркало його духовної культури. Вона забезпечує успіх у тій найтоншій сфері виховання, яку ми сьогодні називаємо моделюванням, перетворенням, переведенням зовнішньої діяльності на мову внутрішнього світу людини. «Слово — це ніби той місток, через який наука виховання переходить у мистецтво, майстерність» [Сухомлинський В. -5, т. 5, с. 160]. Слово володіє магічним даром відкриття людиною себе в ньому, а завдяки слову людина здатна відкривати для себе увесь світ. Допомогти молоді відкрити світ і себе у ньому — одне із завдань педагога. Як він зуміє це зробити, великою мірою залежить від його володіння словом — цим «фантастичним ключем самопізнання», від його комунікативної компетенції, вміння самовиражатися у процесі мовної професійно-педагогічної комунікації.

Сучасний педагог має бути неповторною індивідуальністю, носієм національної духовності як невід'ємної частки загальнолюдської культури, людиною широкого кола інтересів, глибоких лінгвістичних знань, тобто творчою мовною й мовленнєвою особистістю.

Культура мовлення педагога віддзеркалює ціннісні орієнтації, гармонію професійних знань, комунікативних і морально-психологічних можливостей, характеризує його вихованість, уміння висловлювати думки, дотримуватися етичних норм спілкування й ін. Передумова ефективності професійної та особистісної комунікації — це опанування педагогом культурою мови і мовлення, мовленнєвого етикету. Учасники спілкування мають дотримуватися мовленнєвого етикету з метою встановлення міжособистісного контакту, підтримання доброзичливої атмосфери, тональності спілкування тощо. Мовленнєвий етикет педагога складається з правил мовленнєвої поведінки у спілкуванні з колегами, учнями, студентами, їхніми батьками [2, с. 136].

Педагог здійснює мовленнєву діяльність в усній і писемній формах. Природно, що перевагу має усна форма спілкування. Сфера вжитку усного мовлення — розповідь, бесіда, лекція, доповідь, виступ, промова. Успіх педагогічного спілкування значною мірою зумовлюється тим, як педагог розуміє особливості усного мовлення [1, с. 38] як такого, що розраховане на безпосереднє слухове сприймання. Культура педагогічного спілкування — це вміння слухати, ставити запитання, аналізувати відповідь, уміння зрозуміти іншого, бути уважним, спостережливим, встановлювати контакт, передавати своє ставлення до того, про що йдеться, вміння зацікавити, захопити поясненням, орієнтуватися в обстановці. Висока культура мовлення педагога немислима без дотримання мовленнєвого етикету, що «полягає у вмінні уважно, з цікавістю слухати співрозмовників, нікого не перебиваючи, тактовно прилучатися до розмови, доладно і зрозуміло висловлюватися, говорити толерантно, з повагою, використовуючи гречні слова» [1, с. 40].

Отже, у педагогічному спілкуванні має значення все: як зустріти, як поводитися, яку міміку, які слова вживати тощо. Мовленнєвий етикет педагога у загальноприйнятих формулах вітання, прощання, побажання не різняться від інших соціальних груп. Проте перше враження

про педагога складається з того, наскільки щиро і привітно він вітається. Воно може бути хибним, однак студенти чи учні підсвідомо орієнтуються на свої почуття під час привітання. Мовна культура педагога, як і будь-кого іншого, виявляється в його вмінні обрати доречну форму привітання чи прощання, що залежить від віку співрозмовників (студенти, старшокласники, молодші школярі), стосунків з ними, місця події (аудиторія, клас, вулиця, транспорт тощо), конкретної ситуації (навчальна, побутова бесіда, на екскурсії, у гостях при випадковій зустрічі). Вся професійно-мовленнєва діяльність педагога спрямовується на спонукування до навчальної діяльності з метою отримання знань, розвитку умінь аналізувати, оцінювати, зіставляти. У такій ситуації педагог повинен шукати етикетні формули, що сприяли б виконанню цих завдань, а не гальмували процес. Дуже важливо те, як і з якими словами звертається педагог. До студентів, а також старшокласників краще звертатися на «Ви», це підвищує рівень відповідальності того, до кого звертаються, і рівень поваги до того, хто так звертається. Буде правильним знати імена своїх студентів, а не звертатися лише на прізвище.

Основна сфера діяльності педагога — навчальне заняття. Воно поєднує різні форми, жанри, функціональні різновиди спілкування, і педагогу важливо дотримуватися мовного етикету заняття, творчо інтерпретувати конкретні комунікативні ситуації. Дотримання етикету розширює комунікативні можливості педагога, забезпечує ефективний обмін почуттів і думок, робить спілкування бажаним, а процес передавання і сприйняття інформації — цікавим, психологічно актуальним. Якщо педагог хоче залучити студента до діалогу, викликати у нього реакцію на повідомлення, він може скористатися спонукальними запитаннями: «Хіба Ви не знали, що роботу треба було здати сьогодні?»; «Чи Ви не зрозуміли завдання?»; «Думаю, що Вам відомі причини такої поведінки» й ін.

Впливаючи на студента власним авторитетом, педагогу слід обдумувати висловлювання з «установкою на позитив»: «Вважаю, що результат Вашого пошуку буде позитивний»; «Не сумніваюся, шановні, що Ви засвоїли цю тему добре»; «Думаю, для Вас це завдання не буде складним»; «Не сумніваюся, що розв'язання проблеми не займе у Вас багато часу». Педагог вводить у своє висловлювання позитивну оцінку і тоді, коли намагається схилити студента до реалізації своїх намірів: «Знаю, Ви згодні зі мною»; «Хочу порадити добре підготуватися до виконання модульного тестового завдання»; «Нагадую ще раз про підготовку до контрольної роботи»; «Думаю, Ви вже підготувалися до семінарського (практичного) заняття».

Принцип ввічливості зобов'язує нагадати про поінформованість того, хто слухає, і в такий спосіб: «Ви самі про це нагадували...», «Ви самі просили...», «Ви це самі добре знаєте», «Вам це відомо не гірше за мене...» тощо.

Вживання таких висловлювань, як «Не галасуйте, бо зараз будете відповідати на мої запитання», «Уважно слухайте, бо я буду запитувати», «Чого мовчите?», «Чого не слухаєте?», «Вже хочете відповідати? Зараз будете», «Так, достатньо, сідай», «Піднімайте всі руки», «Що, ніхто більше не знає?», «Ото всі, хто готовий до заняття?», «Повторіть моє запитання» й інші — невмотивовані, недоречні. На думку психологів, такі звертання не стимулюють пізнавальної активності, а створюють психологічні бар'єри між студентами і педагогом. Причинами низької культури спілкування педагогів можуть бути недостатня увага до проблем організації спілкування, неврахування вікових та індивідуальних особливостей студентів, небажання підвищувати рівень культури спілкування.

Про роль слова педагога у навчально-виховному процесі наголошував В. Сухомлинський, звертаючи увагу на те, що «слово вчителя — як інструмент впливу на душу вихованця, нічим не замінити. Мистецтво виховання включає насамперед мистецтво говорити, звертатися до людського серця. Я твердо переконаний, що багато шкільних конфліктів, які нерідко закінчуються великою бідою, починаються з невміння вчителя говорити з учнями» [5, т. 5, с. 321].

Складова культури викладача — це його емоційність. Такі етикетні фрази, як наприклад: дякую, спасибі, будь ласка, добре, шановні студенти, сказані байдужим тоном, не принесуть задоволення тому, кому вони адресуються, а лише призведуть до небажання у майбутньому

спілкуватися з таким педагогом. Якщо ж етикетні формули педагога будуть наповнені позитивними емоціями, випромінюватимуть розуміння і співучасть, вони завжди матимуть відгук у студентських серцях. І тоді не траплятимуться випадки, коли педагог з обуренням розповідає, як студент не привітався до нього на вулиці, вдавши, що не бачить викладача. Різні висловлювання педагогів етичного та неетичного характеру по-різному впливають на комунікативний акт і викликають різні реакції слухачів.

Справжній педагог з високою фаховою культурою вчить розмірковувати вголос, він ділиться з юнаками і дівчатами своїми сумнівами, звертається до них за порадою, запрошує до спільних роздумів. «Слово... невимушене, задушевне... утверджує атмосферу довір'я, щирості, спільності. У розмові педагога і учнів утверджується єдність поглядів на добро і зло, на моральні цінності» [5, т. 5, с. 323]. Педагогові слід добре знати, що і коли сказати, оскільки його висловлювання-репліки по-різному впливають на слухачів: етикетні формули, оптимізуючи, сприяють процесові комунікації, а їх відсутність справляє гальмівний вплив.

Психологи по-різному класифікують функції реплік і висловлювань у процесі комунікації (див. табл.; складено за: [Волкова Н.- 2, с. 143]). (див. додатки, таблиця).

Вживання тих чи інших реплік засвідчує стиль педагогічного спілкування: авторитарний, демократичний, ліберальний. У кожному з них мають місце етикетні мовленнєві формули, які є зовнішніми показниками внутрішнього світу викладача. Соціальна зумовленість мовленнєвої діяльності педагога полягає в етичних вимогах до учасників педагогічної комунікації. Виховна значущість його мовлення залежить не лише від дотримання етичних формул, а й від стійкості моральних норм. Відчуття, якими пройняті слова, інтонація, міміка, жести, вирази очей, поза, можна виховати лише переконанням, фальшиві інтонації педагога завжди розпізнаються.

Важливі у процесі комунікативної діяльності педагога й невербальні засоби (зовнішній вигляд, пантоміміка, міміка, міжособистісний простір тощо).

Використання і розуміння невербальних засобів допомагає істотно підвищити ефективність взаємодії, обміну інформацією. Естетична виразність, привабливість викладача виявляється в привітності погляду, доброзичливості обличчя, усмішці, зібраності, стриманості рухів, виправданих м'яких жестах, у поставі й ході. Вчені-психологи наголошують на недопустимості для педагога «кривляння», метушні, штучності жестів, в'ялості. У його зовнішності повинна відчуватися стримана сила, впевненість і доброта.

Важливе значення має тон, інтонація, темп мовлення, паузи, застосування яких дають змогу допомогти зосередитися, перейти від одного етапу спілкування до іншого, стимулюють мимовільну увагу. Спокійний і лагідний тон викликає у слухачів довіру. Мають повагу серед студентства викладачі з доброзичливим виразом обличчя, високим рівнем зовнішньої емоційності, привабливою зовнішністю. У процесі мовлення викладач (учитель) виразом обличчя підсилюють чи нейтралізують вплив слова, підтримують або гальмують увагу слухача. Широкий діапазон почуттів виражають порухи брів, очі, погляд, усмішка. У гармонії зі словом педагог повинен застосовувати жести, які можуть створювати певний настрій в аудиторії, сприяють забезпеченню уваги, активізують пізнавальні процеси студентів, оптимальний обмін поглядами зі студентами (слухачами) поєднує зоровий контакт з охопленням очима всієї аудиторії, що створює робоче коло уваги. Поглядаючи на студента, який відповідає, викладач дає зрозуміти, що уважно слухає його. Доброзичливий погляд при вислуховуванні відповіді — запорука ефективного зворотного зв'язку. Адже міміка студентів (учнів) — найважливіше джерело інформації для викладача. Вона відображає стан, настрої, дає змогу зрозуміти ставлення до обговорюваного питання, комунікативної ситуації і до себе. Інколи достатньо глянути на студентів, щоб зрозуміти, наскільки готові вони до роботи і чи доступний для них матеріал.

Ще більше інформації несе тон і темп мовлення студентів. Мова студентів швидка, коли вони схвилювані або прагнуть переконати, вмовити когось. Мовленнєві недоліки частіше трапляються у стані хвилювання (зітхання, нервовий кашель). Пізнання викладачем суб'єктів

комунікації потребує володіння професійно-педагогічною увагою, яка полягає в спрямованості й зосередженості на певних об'єктах. Найважливіші для продуктивної комунікації в асиметричних стосунках «викладач — студент» такі властивості педагогічної уваги, як зацікавлення предметом викладання, емоційно забарвлена лексика, зосередженість на роботі студентів, спостереження за плином своєї думки, стійкість і зосередженість уваги впродовж лекції (семінару, практичного заняття), що зумовлено логікою розвитку теми, зміною різних видів навчальної діяльності, робочим станом і поведінкою тих, хто навчається.

Таблиця 1

Репліки, висловлювання педагога та їх функції

Функції реплік і висловлювань	Вплив на процес комунікації		Репліки і висловлювання
1	2		3
Контактна	Оптимізує		Подумаймо... Спробуймо поміркувати... Постараймося обговорити... Варто подумати....
Стимулююча (висловлення, що стимулюють розумову активність учнів)	Оптимізує		Ви на правильному шляху... Дуже цікава думка (ідея)... У цьому щось є... Дуже точно сказано... Зовсім несподівано... Добре! Блискуче! Цю думку варто було б продовжити... Правильно, але потрібно конкретизувати... Ви з цим згодні? У Вас інша думка? Відмінно! Цікаво придумано...
Фіксує	Симпатія, занепокоєння	Оптимізує	Спробуйте ще раз. Сконцентруйтесь.
(відображає позицію педагога до студента, учня)			Є час подумати. Необхідно уважно подивитися. Щось я Вас сьогодні не впізнаю!
	Співчуття, заспокоєння, розрада	Оптимізує	Наступного разу все буде по-іншому. Я теж відчував щось подібне. Всі роблять помилки. Намагаюсь Вас підтримати.
	Байдужість	Нейтральний, гальмівний	Ну що, нічого не зробив? Так і думав. Цього треба було очікувати.
	Ворожість, роздратування	Гальмівний	Ви знову не зрозуміли! Скільки разів можна повторювати! Ще довго будете вовтузитися? Де були Ваші очі?
	Прямі вимоги	Нейтральний, гальмівний	Дивіться сюди! Що Ви робите? Записуйте! Голосніше! Замовкніть!
	Дисциплінарні репліки	Нейтральний, гальмівний	Розмови! Тихіше! Не дивіться у вікно! Чим Ви зайняті? Дивіться на мене! До кого я звертаюсь?!
	Прямі, критичні	Гальмівний	Нічого не знаєте! І звідки Ви взялись?!
	Негативні оцінки-судження	Гальмівний	Жахливий курс (клас)! Як з Вами працювати? Ви мене дратуєте! Все дуже погано. Не хочу мати з Вами справи!
Висловлювання і репліки, пов'язані з втручанням у мову студентів (учнів)	Стимулюючі	Оптимальний, нейтральний	Ще приклади.
	Коментуючі	Нейтральний, гальмівний	Прокоментуйте положення.

Сучасний етап розвитку суспільства та освіти вимагає постійного самовдосконалення викладача, формування й розвитку його професійних якостей, підвищення професійної

компетентності. Тому нині педагогові потрібно наполегливо працювати над собою, самозмінюватися, адже професійний розвиток є невіддільним від особистісного — в його основі лежить принцип саморозвитку, який зумовлює здатність людини спрямовувати власну життєдіяльність на практичне перетворення. Реформування освіти потребує нового підходу до організації навчально-виховного процесу передбачає, вибудову нових стосунків між суб'єктами навчального процесу на компетентнісному підході, адже життя постійно ставить нові вимоги, завдання, проблеми. Оволодіння ключовими компетентностями допоможе викладачам-словесникам та студентам розв'язувати проблеми в професійному, соціальному, повсякденному житті.

Заняття мають захоплювати дітей, пробуджувати в них інтерес та мотивацію, навчати самостійно мислити, діяти. Тому викладачеві необхідно постійно підвищувати свій фаховий рівень, постійно прагнути до саморозвитку та самовдосконалення. Адже доведено, що педагог ефективно вчить учня лише тоді, коли сам уміє вчитися, а особливо в умовах упровадження в навчальний процес сучасних педагогічних технологій. Шляхів удосконалення є безліч, а процес триває усе життя.

Література:

1. Біляєв О. Культура мовлення вчителя-словесника / О.Біляєв // Дивослово. — 1995. — №1.
2. Волкова Н.П. Професійно-педагогічна комунікація : навч. посіб. / Н.П.Волкова. — К., 2006.
3. Донченко Т. Мовленнєвий розвиток як науково-методична проблема / Т.Донченко // Дивослово. — 2006. — №5.
4. Стахів М. Комунікативний тренінг як засіб удосконалення мовленнєвих умінь студентів педагогічних коледжів // Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова : зб. наук, праць. — К., 2005. — Вип. 2.
- 6 Сухомлинський В.О. Слово про слово // В. О. Сухомлинський : вибрані твори : У 5 т. — К., 1977. — Т. 5. Статті.

УДК 378.026-057.87

**С.К. Сторожук, О.А. Харченко
м. Вінниця, Україна**

ВИКОРИСТАННЯ НАВЧАЛЬНО-РОЛЬОВИХ ІГОР ПРОФЕСІЙНОГО СПРЯМУВАННЯ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ МАЙБУТНІХ МОЛОДШИХ СПЕЦІАЛІСТІВ

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвиток міжнародних стосунків України з іншими державами світу на економічному, політичному і культурному рівнях вимагає від громадян нашої країни якісного підвищення ступеня володіння іноземними мовами. Для України, яка намагається інтегруватись у міжнародний простір, особливо важливим є створення умов для оволодіння іноземними мовами. Якщо раніше іноземна мова вивчалася для здобуття суми знань як одного з обов'язкових предметів, то зараз метою вивчення іноземної мови стало оволодіння нею як засобом міжособистісного спілкування відповідно до соціального замовлення.

Сучасність ставить перед освітою складне завдання: підготувати молоде покоління до життя в умовах багатонаціонального та культурного простору, виробити уміння спілкуватися і співпрацювати з людьми різних національностей. Нині, як ніколи раніше, статус іноземної мови має тенденцію до постійного зростання.

Вирішальним фактором успіху вивчення мови є розуміння того, що мова найкраще засвоюється тоді, коли навчання ґрунтується на аналізі особистісних навчальних потреб і відповідальності, коли навчальний процес забезпечується видами та типами навчальної діяльності, що сприяють використанню мови.